

Meneer

PEACOCKS PARADIJS

*'Zeer
aangrijpend
verhaal.'*

BBC

'Schitterend.'
THE TIMES

Lydia Syson

MOZAÏEK | ROMAN

Lizzie

Lizzie steekt een mes in de borst van de dichtstbijzijnde grauwe pijlstormvogel. Met een venijnig gesis druipt een straal hete olie op het smeulende houtblok eronder. Het vuur flakkert op, te hoog, en met een arm voor haar gezicht springt ze achteruit. Hoog tijd om het rek om te draaien, zodat het vlees aan beide zijden gelijkmatig rookt en ze geen standje van haar moeder krijgt. Waar is Ada trouwens gebleven? En Billy? Nergens te zien en nergens te horen. De rookhut staat een eind uit de buurt van de woonhutten en het privaat, om hen tegen de doordringende geuren te beschermen. Aan de andere kant van de hutten, op het vlakke stuk land boven het strand, ligt de moestuin waar Ada en ma eerder aan het wieden waren. Hoe sterk ze ook is, in haar eentje kan Lizzie het rek met zestig aan het spit geregen vogels niet omdraaien, en ze zullen vlam vatten als ze dat niet doet. Daarom bukt ze zich in de hitte om met de geschilde groene tak die ze als pook gebruikt de sintels te verspreiden.

Dan verjaagt Billy's schreeuw alles uit haar gedachten.

'Een schip! Een schip! Heb je het gezien?'

Onmiddellijk draait ze zich om en kijkt naar zee, maar ze ziet nog niets. Billy komt aanhollen, maar blijft niet staan – ze weet precies waar hij heen gaat. Zonder te aarzelen laat Lizzie vuur en vogels in de steek en rent hem achterna, krabbelt omlaag in de smalle, met bomen begroeide kloof, en klimt

aan de andere kant weer omhoog naar de hogere rotswand erachter, de uitkijkpost op de klif. Ze beweegt snel in haar losse tuniek, maar niet zo snel als haar jongere broer, en niet zo snel als ze zou willen.

Billy, die het eerst op de top is, tuurt naar de oceaan, en wenkt haar met wilde gebaren. 'Kijk!' roept hij. 'Daar.'

'Waar?' Je ziet heel snel iets aan voor een zeil, vooral als de lucht en de zee helder zijn. De zon die in een verkeerde hoek op de platte kant van een golf valt. Een schuimkop. Een staartvin van een walvis. Van ver weg kan alles op een opbollend zeildoek lijken als je het maar graag genoeg wilt. 'Als je je vergist...'

'Ik vergis me niet. Kijk nog eens beter. Daar.'

Zodra ze bij hem is, trekt Lizzies broer haar achter zijn rug. Het zal niet lang meer duren voor hij even groot is als zij. Zijn warme, bruine haar, donker van vers zweet, reikt al tot haar neus. Maar hoewel zijn borstkas ook al een beetje breder wordt, doet ze in kracht nog steeds niet voor hem onder. Dat laat ze hem zo nodig merken ook. Nu hoeft dat niet. Billy trekt Lizzies armen om zijn schouders, zodat haar blik de zijne kan volgen, en samen volgen ze de lijn van zijn arm en uitgestrekte vinger.

'Nu zou je het moeten zien.'

Ze ziet het.

Eindelijk.

Billy maakt zich los en springt en danst in het rond, alsof het schip door zijn enthousiasme sneller zal gaan varen, maar Lizzie weerstaat de drang om met hem mee te doen. Het schip is een heel eind weg. Wat zijn koers is, is moeilijk te zien. Dit onbekende schip vaart misschien al van hen weg, zeilt misschien gewoon verder, komt misschien nooit dichterbij, zal hen misschien nooit zien.

'Weet pa het?'

‘Ik weet het niet. Hij is nog niet terug. En Albert ook niet.’

Lizzies ogen worden groot bij de gedachte aan Albert, en zijn blijdschap hierover. Een schip aan de horizon is zijn grootste wens. Als ma en pa er niet bij zijn en hen niet kunnen horen, praat Albert over vrijwel niets anders. Eindeloze bespiegelingen, tot alleen Ada het nog kan verdragen om naar hem te luisteren.

Billy knikt. ‘Ik weet het. Misschien houdt hij dan zijn mond. Als het echt komt.’

‘Wat voor schip is het, denk je?’ vraagt Lizzie, nog altijd kijkend, voorzichtig hopend. ‘Kun jij het zien?’

‘Nog niet. Drie... nee, vier masten. Denk ik. Een windjammer?’

‘Maakt niet uit. We verspillen tijd. Vlug. Aanmaakhout.’

Als een kurk uit een fles schiet Billy weg, naar het hoger gelegen bos. Lizzie schreeuwt hem achterna: ‘Ook groen hout, hè? Heel veel!’

De rookpluimpjes die al omhoog kringelen van het groepje hutten op de vlakte en van de dichterbij gelegen rookhut verwaaien te snel en zijn te makkelijk over het hoofd te zien. Ze hebben een echt vuur nodig, een groot vuur, een laaiend vreugdevuur dat afsteekt tegen de bewolkte herfsthemel, een vuur dat onmogelijk voor iets anders dan een sein aangezien kan worden. Ze bewaren hier boven op de klif altijd een voorraad goed brandhout. Als er een schip gesignaleerd wordt, moeten ze snel handelen. Daar herinnerde pa de kinderen iedere dag aan. Maar hij heeft nu al maanden niets over het vuur gezegd, en de lichtere takken zijn allemaal weggewaaid. Er is hier niets meer wat vlam kan vatten. Lizzie heeft pa een paar keer zachtjes tegen ma horen zeggen dat het heel lang kan duren voor bekend wordt dat een zo afgelegen plek als deze bewoond is. De walvisvaarder die vorig jaar kwam, voor ze naar deze kant van het eiland verhuisden, de stuurman die

het over werkploegen had – zijn schip kon een week later wel vergaan zijn, en hun boodschap met alle hens aan dek gezonken. Het was inmiddels twee jaar geleden dat ze de *Good Intent*, het schip dat hen hier gebracht had, hadden uitgezwaaid. Geen hoop en geen behoefte om die ooit nog terug te zien.

‘Ik ga het tegen ma en Ada zeggen!’ roept Lizzie. Billy is buiten gehoorsafstand, dus ze praat tegen zichzelf. Is het te snel, te wreed om ma’s broze hoop te wekken? Moet ze niet wachten tot ze zeker weten of dit schip zal komen, tot ze pa geraadpleegd heeft? Nee, ze kan zich geen uitstel veroorloven. Een schip dat van niets wist, zou misschien kunnen proberen aan wal te gaan, een schip met een tekort aan water of vlees, een nieuwsgierig schip, een avontuurlijk schip, maar zelfs aan deze kant van het eiland was er vakmanschap voor nodig om aan land te komen. Waarom zou je dichtbij komen als je alle rotsige inhammen aan deze kant kon vermijden? Wie zou ooit vermoeden dat hier een gezin woonde dat reikhalzend verlangde naar een schip?

Op dat moment herinnert Lizzie zich de niet-omgedraaide vogels en kreunt. Ze verwacht een ravage – half verkoolde karkassen; zwart aan de ene kant, bloederig aan de andere – en ma’s zwijgende teleurstelling, waar ze zo slecht tegen kan. Weer een klauterpartij, omlaag en weer omhoog, zoals het altijd gaat op dit eiland, tussen de bomen door en aan de andere kant de kloof weer uit.

Ze treft haar moeder bij de rookhut, met één hand op haar onderrug, en de andere prikkend. De vogels zien er perfect uit.

‘O, Lizzie,’ zegt ze. ‘Hoe kon je dat nou doen – zomaar wegrennen, zonder het tegen iemand te zeggen? Gelukkig zag ik het.’

‘Maar Billy heeft een schip gezien! Echt! Ik heb het ook gezien.’

De vleespen valt en de handen van mevrouw Peacock vlie-

gen naar haar uitdijende buik, heel even, alsof ze een boodschap wil doorgeven aan het kind daarbinnen. Dan is ze terug bij het kind dat ze vijftien jaar eerder baarde. 'Waar wacht je dan nog op?' Haar stem schiet uit. 'Ga meteen terug en steek het vuur aan. Queenie kan me helpen om deze vogels eraf te halen. Ada gaat wel met je mee – daar komt ze al aan. Waar is Billy?'

'Die is aanmaakhout en meer hout aan het halen. Maar ik weet niet of pa en Albert het hebben gezien. Ze moeten het weten.'

Ma kijkt naar de bomen die achter de hutten oprijzen en omhoogklimmen naar een ruwe piek, die vrijwel iedere dag in mist gehuld is. 'Met een beetje geluk zien ze de rook gauw genoeg, als ze het schip al niet gezien hebben. Ligt eraan waar ze gingen jagen. We kunnen niet op hen wachten.'

Ada komt hijgend aanrennen. 'Wat is er aan de hand?'

Lizzie blijft nog even staan, om de voldoening te smaken haar oudere zus het nieuws te vertellen. 'Een schip.'

Ze biedt het woord aan als geschenk, met een vaag plofje van haar lippen.

Ada doet even haar ogen dicht en slikt, terwijl ze lichtjes wankelt. De eerste bezoekers sinds de walvisvaarders afgelopen winter. De tweede die ze ooit hebben gehad. 'Eindelijk.'

Lizzie grijpt Ada's bovenarmen om haar overeind te houden en te kalmeren, en daarna om haar wakker te schudden. Onuitsprekelijke verwachting schiet heen en weer tussen hun ogen.

'Opschieten, meisjes! En neem deze mee om het vuur aan te maken.' Ma bukt zich moeizaam om de dikke tak, waarmee Lizzie zo zorgvuldig het hart van het smeulende vuur had gevoed, naar zich toe te trekken. 'Zeg tegen Billy dat hij de stammetjes moet halen die Albert gisteren gehakt heeft. Om het vuur te versnellen. Die zijn mooi vers.'

'Ja, ma,' zegt Lizzie.

'Maar we mogen niet te vroeg juichen.' Met rode wangen richt mevrouw Peacock haar aandacht weer op de rekken met pijlstormvogels, maar meteen daarna draait ze zich opnieuw om en kijkt van de ene dochter naar de andere. 'We mogen onszelf niet voor de gek houden... dat zou dwaas zijn. Nee. Zou het echt...? O, schiet op, Lizzie! Laat die sintels niet uitdoven. Ga meteen terug. Ik wil dat vreugdevuur hoog zien oplaaïen. Oplaaïen, hoor je me?'

Lizzie deinst terug voor haar moeders felheid.

'Ada, ga ook gauw hout halen.' Ma's armen jagen haar weg. 'En stuur Queenie hiernaartoe. Met Gus natuurlijk. Snel!'

De zussen rennen in tegenovergestelde richting weg. Lizzie houdt haar fakkel ongemakkelijk voor zich uit, vastbesloten niet te struikelen. Pa en Albert moeten het gezien hebben, op die hoogte, zegt ze tegen zichzelf; ze zijn vast al onderweg. Als ze de zeilen niet gezien hebben, zullen ze het vreugdevuur gauw genoeg zien. Wat zou ze graag pa's gezicht zien als dat gebeurt. Wat wil ze ontzettend graag dat dit het schip is waar ze allemaal op hopen.

Kalala

Een ongelovige thomas ben ik, altijd geweest. Te nieuwsgierig, te weinig vertrouwend. Hoe vaak heb ik niet aan dek naar de golven staan kijken, vol angst en twijfel. Na mijn wacht liet ik mijn gedachten afdwalen. Huiverig om mijn vrienden bang te maken, kwelde ik alleen mezelf, fluisterend tegen wind en water. Meer dan negen dagen enkel wind en water, en steeds koeler wordende lucht. Totdat ver voor ons uit wolken zichtbaar werden op de grens van zee en lucht, een smal streepje, donkerder onderaan. En een nog donkerder, bewegende wolk – een zwerm bonte sternen – en al gauw hun klepperende roep. Toen wist ik dat Monday Island niet ver weg meer kon zijn. Toen was ik, net als de vogels, klaarwakker.

Daar komt het eiland, steeds groter nu. Hoog en droog wachten we af waar we aan land zullen gaan, wij, een handjevol Rotsmannen op het grote *palagi*-schip *Esperanza*. De halfbloed scheepsjongen uit Samoa loopt zonder te glimlachen langs, en zegt in het voorbijgaan dat *Esperanza* 'hoop' betekent in de taal van de zilvermijnen.

Dan vind ik ook mijn reislust terug, die zo sterk was geweest, me zo had voortgestuwd. Ik hield mezelf voor dat het tijd was om te gaan, om mijn vleugels uit te slaan voorbij de horizon, om mijn hele familie te overtreffen. Ik hield mezelf voor dat niemand kan weten wat de toekomst brengt. Ik pro-

beerde mijn angst te verbergen – angst om te falen, te vallen, mijn houvast te verliezen, maar het lukt me niet alles voor iedereen verborgen te houden.

Want Solomona, die naast me de reling losjes vasthoudt – Solomona ziet alles. Mijn broer, ouder (een beetje), groter (een beetje), kalmer (altijd), schudt zijn hoofd. Misschien ziet hij zelfs wat er in die borrelende kookpot in mijn hoofd omgaat. Alziend, alwetend, je weet wel, net als Hij daarboven. Dat zou hij best willen, vermoed ik, voor ik mijn gedachten indam. Toen de koopman-kapitein naar ons eiland kwam om mannen te ronselen – snel, snel; goede banen voor goede kanaken, om te werken voor een Engelsman, geen grote plantage, geen guano verzamelen – was het niet vanwege zijn kracht dat meneer Dominee juist Solomona aanbeval, maar vanwege zijn geloof. En om andere redenen. Enkel het Woord, van twijfel nooit gehoord; zo is mijn broer, zelfs in het grootste verdriet. Bij nader inzien is het goed mogelijk, ja, wel bijna zeker – ik mag nu geen twijfel hebben – dat Solomona zegt wat hij zegt, omdat hij zegt wat hij altijd zegt, wat hij ook ziet of niet ziet. Hetzelfde als altijd. Ja, hetzelfde als altijd.

God zal voorzien.

God zal voorzien.

Misschien. Misschien niet. Maar, zeg ik – alleen tegen mezelf, begrijp je, alleen in mijn hoofd – vertrouwen op God is één ding, vertrouwen op mensen iets heel anders.

Mijn verlangen om te vertrekken was als een jeukende plek waaraan ik moest krabben. Het maakte me rusteloos. Ik kon niet mijn hele leven in kringetjes blijven rondlopen, terwijl anderen wegvlogen. We horen hoe de wereld verandert, en we willen die veranderingen met eigen ogen zien. En haar rijkdommen ook. Dat is normaal, zegt meneer Dominee. Wij, van wie de vaders werden weggerukt, voelen die roep om te gaan misschien wel het sterkst. Maar een roep is niet het-

zelfde als een roeping. Ik ben geen evangeliewerker. Ik deel niet het vurige verlangen van mijn broer om op dat heilige arbeidsveld te pionieren.

Ook dit pad heb ik niet gekozen – dit pad van twijfel, be-doel ik, twijfel aan mezelf en aan hogere zaken. En dit ocea-anpad dat we uit eigen vrije wil insloegen? Het strekt zich ein-deloos uit, onduidelijk, onbekend, onbewezen. Dan vliegen mijn gedachten weer verder, overal en nergens heen, dwalend, vragend. Stel nu dat we geen meester aantreffen op dat eiland? Waar zal de kapitein ons dan naartoe brengen? Stel dat deze yankee tegen ons gelogen heeft, ondanks meneer Dominee, wat dan? We hebben geen papieren. Geen enkel bewijs. We waagden de sprong zo snel.

De dagen verstrijken van glas tot glas op dit grote schip. Geuren van teer en kopra, touw en vreemdelingen in onze neus, stemmen uit vele landen in onze oren. Gesprekken die ik slechts met grote moeite kan volgen. Sommige mannen noemen zich Gods Engelsmannen, maar hun taal lijkt in niets op die van meneer Dominee. Zonen van het Hemelse Rijk (zoals de yankees de gele mannen met hun vlecht noemen), een kerel zo zwart als de nacht die Baltimore heet, nog een paar andere eilanders die samen met ons in de buik van het schip werken: al hun woorden klinken vreemd en snel en luid en kronkelig, en ik spring ze achterna, vang er twee of drie en mis er vier, zodat ik er niet altijd van uit kan gaan dat ik begrijp wat ze betekenen. Mijn eigen woorden wentelen en slingeren. Mijn Engels struikelt omdat in mij een roep klinkt naar thuis, en naar land, een verlangen dat ik eerder niet hoefde te kennen.

Ik moet beter mijn best doen om het geloof van meneer Dominee en van Solomona vast te houden. Deze mensen zijn goed, zeggen ze tegen me; behalve wij zijn ze allemaal on-derweg naar Auckland. Dit is geen mensenroofschip. Geen

ketenen. Kijk hoe we hier aan dek staan, enkel verbonden met God. We zullen werken, en onze eilandmeester zal betalen zoals beloofd, en we zullen terugkeren met al onze overvloed, en onze families zullen in aanzien stijgen. We zullen hen trots maken. Ik zal een beetje meer weten van de wereld en haar wijsheid. En Solomona's verbrijzelde hart zal genezen terugkeren.

Lizzie

Als ze terug is op de klif neemt Billy de gloeiende tak van Lizzie over en blaast hem weer heet. Dan knielt hij neer alsof hij bidt. Door een holle groene stengel tovert hij een sprankje vuur tevoorschijn uit het bergje twijgjes, droge bladeren en stukjes houtskool. Het weifelt en trekt zich een beetje terug, maar daarna slaan de vlammen uit. Niet veel later, uit alle macht aangemoedigd door beide kinderen, klimt een dikke donkere zuil vanuit het vreugdevuur omhoog, die in de lucht opbolt.

Ze stapelen meer groene takken op het vuur, en nog meer. Brandende bladeren vliegen op als jonge vogels, wervelen en dansen boven de vlammen, stijgen omhoog en vallen omlaag, gloeien op en doven uit. Zwarte deeltjes blijven aan Lizzies bezwete gezicht plakken, terwijl ze ongeduldig in de berg pookt en takken verschuift om te zorgen dat er voldoende lucht bij kan. Als de hitte ondraaglijk wordt, stapt ze met uitgestrekte armen achteruit.

‘Ze hebben ons gezien!’ schreeuwt Billy. Hij wrijft met de rug van zijn hand door zijn roodomrande ogen en knippert een paar keer om helder te kunnen zien. ‘Kijk! Hij wendt zijn steven... Echt!’

Hij begint weer te springen en maait zo hard met zijn armen, dat ze bijna uit de kom vliegen.

Lizzies ogen tranen ook. Als ze ze dichtknijpt, voelt het

alsof er doornen tussen haar oogleden zitten. Ze probeert het stekende gevoel weg te schudden, dwingt zichzelf weer terug in de hitte en de rook om nog meer takken op het vuur te stapelen, jonge takken, met bladeren, met mos.

Ze weten het nog niet zeker. Billy kan het nog steeds mis hebben. De kapitein van het schip kan nog ieder moment van gedachten en van koers veranderen.

Meer vuur, meer rook. Niet stoppen. Eerst plicht, dan genoeg. Zo is ze opgevoed. Ze heeft het goed geleerd.

‘Heb je pa gezien?’ vraagt Lizzie Billy voor de tweede keer. ‘Zijn ze al terug?’

‘Ik heb hem niet gezien, en Albert ook niet. Dat heb ik al gezegd.’

‘Ik zou willen dat Ada opschoot.’

Ada roept nu vast haar jongere zusjes bij elkaar, en sust hun moeder. Ze zal nauwelijks naar de zee durven kijken, uit angst voor teleurstelling.

Meer hout. Meer rook.

‘Waar blijven ze toch?’ zegt Lizzie geërgerd. ‘Hebben ze iets gezegd? Hoelang kunnen ze er nu helemaal over doen?’

Billy kan zich ook niet herinneren waar pa wilde gaan jagen – alleen dat ma wat vlees wilde roken en inmaken, nu het vuur in de rookhut brandt.

‘Als ze geluk hebben gehad, zullen ze nog wel aan het slachten zijn; dan kijken ze geen moment op,’ zegt Billy. ‘Je weet toch dat pa tegen Albert gezegd heeft dat hij het deze keer alleen moest doen? Dan houdt hij hem in de gaten, om te zorgen dat hij het niet verkeerd doet.’

‘Arme Albert,’ zegt Lizzie. ‘Wat haalt hij pa toch altijd het bloed onder de nagels vandaan.’

Ze gooit nog een blok hout op het vuur. Smeulende takken verschuiven en breken en veroorzaken een nieuwe vonkenregen. Tevreden omdat ze voorlopig allebei alles gedaan hebben

wat ze kunnen, gaat Lizzie naast haar broer staan. Met de voeten stevig uit elkaar kijken ze uit naar zee. Eindelijk is het zover, denkt ze, en haar hart knijpt samen. De windjammer is nog een eindje weg, maar hij heeft hen beslist gezien. Ja, hij verandert van koers. Hij komt dichterbij. Zonder twijfel. Opnieuw betreurt Lizzie het dat ze haar vaders gezicht niet kan zien.

‘Kijk, Billy! Nu moeten we alleen nog maar geduld hebben.’

‘Zul je tegen pa zeggen dat ik het schip het eerst zag?’ vraagt Billy.

‘Misschien,’ plaagt Lizzie. ‘Misschien ook niet.’

Billy wil haar een schop tegen haar scheenbeen geven. Zonder er bij na te denken pakt ze zijn been en houdt zijn gespierde kuit in de palm van haar hand, zodat hij wankelend op zijn andere been overeind moet zien te blijven.

‘Wat is het je waard?’ vraagt ze.

Hij draait zich van haar af, zonder succes, want ze is nu eenmaal gewend om trappende geiten bij de achterpoten te pakken, en ze weet hoe ze vast moet houden. Zijn handen zoeken houvast op de grond, zijn hoofd hangt tussen zijn armen. Hij geeft geen antwoord, want ze weet het antwoord: pa’s goedkeuring betekent alles voor Billy.

‘Doe je het?’ smeekt hij weer.

Grijzend om zijn wanhopige verlangen tilt Lizzie zijn been nog verder op. Ze kan het zich veroorloven om er een grapje van te maken. Zij hoeft geen schip te zien om zichzelf te bewijzen. Als er iemand is die dat nodig heeft, is het Albert wel, bedenkt ze, en daardoor hoopt ze nog meer dat hij het inmiddels ook gezien heeft.

‘Ja, ik zal het hem zeggen. Natuurlijk.’

Haar broertje ontsnapt zonder veel moeite, en geeft haar een duw, maar niet hard.

‘Een schip!’ schreeuwt ze, en geeft hem een duw terug.

‘Een schip!’ antwoordt hij, terwijl hij weer tegen haar aan botst.

Dan, als overkokende melk, barsten ze uit in een dwaze, hysterische schaterlach, die hen al gauw stil en leeg achterlaat.

‘We moeten wel blijven kijken,’ zegt Billy, terwijl hij zijn blik weer op de zee richt.

Er is iets veranderd. Lizzie kan niet precies zeggen wat, maar het maakt haar onrustig.

‘Weet je zeker dat hij ons gezien heeft?’ vraagt ze.

‘Ja. Nee. Ja, ik weet het zeker.’ Elke keer als hij zichzelf tegenspreekt dringen zijn nagels diep in haar arm.

‘Het zou kunnen dat ze...’ Lizzie kan haar angst maar beter niet uitspreken. Wat voor schip is het? Het is al moeilijk genoeg om het karakter van een kapitein te beoordelen als je weken als passagier op zijn schip doorbrengt. Vanaf een klif is het onmogelijk. Maar was het tij niet eindelijk aan het keren, waren ze niet een nieuwe balans aan het vinden? Het ging beslist beter met de familie Peacock. Dat had pa een paar weken geleden nog gezegd, toen hij naar de welig tierende groenten keek, en ma had instemmend geknikt, en ze hadden elkaar oprecht innig aangekeken, dat wist Lizzie zeker. Ze hadden het verdiend dat hun kansen gekeerd waren, zei ma. En dit schip zou daar het bewijs en de bekroning van zijn.

Met haar armen om haar bovenlichaam wiegt Lizzie van voor naar achter en heen en weer, in een langzaam maar doelbewust deinend ritme. Stapje voor stapje haalt ze dit schip met haar wilskracht binnen, zoals je een baby in slaap wiegt.

Even later spuugt ze een pluk haar uit haar mond en stopt ze haar handen in de zakken van haar flapperende tuniek om haar rokken omlaag te houden.

‘Voel je hoe de wind aantrekt?’ vraagt ze aan Billy.

‘Nee. Ja. Misschien een beetje. Het is hierboven altijd wonderig.’

Maar het lijkt winderiger dan eerst. De wolken bewegen sneller. Een storm? Nu? Nee. Nee! Ze weigert die mogelijkheid te overwegen.

'Lizzie! Billy!'

Het is Queenie, die aan komt rennen om zich bij hen te voegen, haar pas vertraagd door de tegenzin om haar blik van de zee af te wenden en het ongemak van haar last.

'O, nee,' jammert ze, als ze dichterbij komt en haar houtblokken laat vallen. Haar vingers omklemmen Lizzies arm. 'Hij gaat toch niet weg? Hij mag ons nu niet in de steek laten. Dat mag niet!' Ze begint te zwaaien en te springen en schreeuwt: 'Ahoi! Kom terug!'

Dan komen Ada en kleine Gussie omhoogklimmen, met nog meer hout, en ook de jonge hond, Spy.

'Kom kijken! Vlug, Ada!' roept Lizzie.

Woest blaffend en grommend rent Spy om het vuur en de wanhopige kinderen heen. Zonder Albert lukt het Queenie en Gussie niet om hem te kalmeren. Lizzie begint ook te zwaaien. Ze weet zeker dat de kammen van de brullende branding onder hen stijgen. Het schip lijkt kleiner te worden in plaats van groter.

'Blijf zwaaien, Queenie. Jij ook, Gussie, harder zwaaien! Zorg dat ze ons zien.'

Ada zwaait het hardst van allemaal, haar lichaam tot het uiterste gestrekt.

'Kijk dan toch deze kant op! Hierheen! Kom op nou!'

Ze springen en zwaaien met hun armen door de rokerige lucht, als nestelende sternen. Ada stopt en rommelt in de zak van haar tuniek.

'Wacht! Ik heb pa's kijker meegenomen. Ma's idee. Hij zal niet boos zijn.' Ze schroeft het instrument los en schroeft er een lens op. Maar ze kan haar magere handen niet stilhouden, en de horizon maakt bokkensprongen door haar zenuwen.

'Het is inderdaad een windjammer,' zegt Billy ten slotte tevreden. Hij heeft geen vergroting nodig.

'Zie je een vlag?' roept Lizzie. Ze balt haar vuisten om de kijker niet uit Ada's handen te grissen.

'Natuurlijk niet,' zegt Ada. 'Nog niet.'

Ada ziet helemaal niets. Haar ogen vullen zich met tranen – van opluchting, van hoop. Ze weet zelf niet eens goed waarom ze huilt.

Oceanië, 1879. Het jonge gezin Peacock uit Nieuw-Zeeland vestigt zich op een onbewoond vulkanisch eiland, mijlenver van de bewoonde wereld. Met zijn blote handen moet Joseph Peacock, samen met zijn elfjarige dochter Lizzie, van deze meedogenloze plek een eigen paradijs zien te maken. Na twee jaar meert er eindelijk een schip aan en komt een handjevol mannen aan land, op zoek naar werk en nieuwe kansen.

Dan verdwijnt Lizzies broertje spoorloos. Er wordt een gezamenlijke zoektocht naar het kind opgezet, met onthutsende gevolgen.

Voordat ze fulltime auteur werd, was **Lydia Syson** radioproducer voor de BBC. Voor *Meneer Peacocks paradijs* putte ze uit de familiegeschiedenis van haar man.

Een meeslepende vertelling van wat Lizzie doormaakt als ze haar vaders dromen in duigen ziet vallen, en ze de gevaarlijke consequenties van zijn dromen begint te doorzien. – THE SUNDAY TIMES

Een fascinerend portret van een gezin dat langzaam uiteenvalt. – THE TIMES

NUR 302

9 789023 958017